

VI MÅ PROFESJONALISERE PARTIET. VI MÅ 2-3-DOBLE ANTALL ANSATTE.

Etter besøket i Belgia i sommer har jeg gjort meg en god del tanker om hvordan vi driver partiet. Dels bekreftet de erfaringene vi gjorde saker jeg har tenkt på lenge, dels fikk jeg nye ideer. Jeg vil her prøve å dra sammen en del av synspunktene mine angående partiansatte/yrkesrevolusjonære.

Mitt hovedpoeng er at det ikke er mulig å drive et leninistisk parti med en så liten kjerne av yrkesrevolusjonære som det vi prøver på nå.

Bakgrunn

Bakgrunn for forslaga er dels et eget notat om partiet i Belgia, og dels saker som følger her:

Partiet vårt er bygd opp over en periode på vel 20 år. Vi startet som en ungdomsbevegelse, store deler av de som utgjorde bevegelsen inntil for 10 år siden var skoleelever og studenter med store muligheter for å bruke størsteparten av tida til politisk virksomhet. Det fins ikke tall på alle de kameratene som lot studier være studier i en årrekke, og brukte tida på politikk.

Også for ikke-studentene var situasjonen forskjellig fra dagens: De aller fleste var ungdom uten familieforpliktelser.

Idag er situasjonen helt annerledes. Vi har nesten ikke studenter og skoleelever, de fleste har under i den alderen der de krever mest. Reelt har vi omtrent ingen yrkesrevolusjonære utenom de som er ansatt i partiet.

Kort sagt: da bevegelsen vår ble bygd opp, hadde vi mange ganger så mange yrkesrevolusjonære som det vi har idag. Dette skjerpes ytterligere at vi bydde partiet ut på mange nye steder (noe som krever mer ressurser til ledelsen) i samme periode som antall yrkesrevolusjonære gikk ned.

Etter min mening ville det ikke vært mulig å bygge opp partiet til den størrelsen det har (hadde) uten denne staben av "yrkesrevolusjonære", og jeg mener videre at det ikke er mulig å opprettholde partiet som leninistisk uten en kvalitativ økning i forhold til dagens nivå.

Reint prinsippielt mener jeg at et parti av leninistisk type må ha et temmelig stort apparat av yrkesrevolusjonære. Vi har en medlemsmasse som er svært aktiv, som driver politisk arbeid på svært mange områder. Denne omfattende aktiviteten krever en sterk ledelse. Skal vi utvikle politikken på en vitenskapelig måte må arbeidet samordnes, vi må sammenholde ulike erfaringer innfor et arbeidsfelt. Løsrevne grupper har ingen mulighet til å sammenfatte erfaringer på en vitenskapelig måte. Og med vårt brede og omfattende aktivitetsnivå, stiller dette svært omfattende krav til ledelsen.

Uten sterk ledelse og stor grad av samordning vil resultatet med nødvendighet bli en utvikling mot høyre, en tilpassning til de herskende (sosialdemokratiske) tankene i samfunnet.

Jeg mener at det eksisterer en ideologisk strømming i store deler av partiet mot profesjonalisering. En egalitær og demokratisk strømming som i mange sammenhenger er progressiv, men som i denne sammenheng er høyre og egentlig undergraver det demokratiet den er ment å skulle forsvare. Det vil derfor kreve politisk kamp å

endre på den nåværende situasjonen.

Likevel: mange vil vel være enige i de almenne betraktningene om behovet for en sterk ledelse. Å bli enige om hvor stor ledelsen bør være er antakelig verre. Jeg har heller ikke noe fasitsvar på dette. Jeg mangler materiale på hvor stort heltidsapparat kommunistiske partier rundt om i verden har og har hatt, med unntak av Belgierne, som har klart flere enn oss relativt til partiets størrelse (kunne vært interessant å fått undersøkt det, sjøl om forholda så klart kan skille seg mye fra land til land). Jeg har heller ikke materiale på hva som er normalt for andre partier og organisasjoner i Norge (også interessant, sjøl om vårt parti er spesielt i forhold til andre org., og opplagt trenger større ledelse).

Likevel mener jeg det går an å slå fast at antall yrkesrevolusjonære nå er alt for lite. Noen momenter som argumentasjon for dette:

- Jeg sitter med et sterkt inntrykk av at DS-nivået i partiet er i ferd med å smuldre opp som leninistiske ledelser. Vi har DSer, men flere og flere fungerer mer som "parlamentariske organ" (diskusjonsklubber) og pakkedisker enn som ledelser av partiet i distriktet. Er inntrykket mitt riktig?

Et eksempel: foran høstens kk-kampanje planla kampanjeledelsen sentralt å ringe flere hundre sted/personer for å dra igang den første aksjonsledelsen. Antakelig et helt nødvendig tiltak for å få fart på kampanja, men samtidig illustrerer det mitt poeng at vi ikke har et reellt fungerende mellomnivå i partiet for tida.

Allerede i 1981 oppsummerte vi i mitt DS at det var umulig å drive distriktet uten ansatte. Vi fikk til en midlertidig løsning i den retninga, slik at det handlet og gikk noen år. Nå ser det igjen helt umulig ut. Og sjøl om mitt distrikt nok hører til den mest reisebelastete halvdel, så mener jeg at konklusjonene vi kom til i all hovedsak er gyldige for alle distrikt.

- Oslopartiet er et interessant eksempel: Oslopartiet er stort. Vi kan snakke om at belgierne har det lett, med korte reiseavstander osv., men faktum er at vi i Oslo har en ressurs som er enda mer konsentrert (bortsett fra at vi ikke har samme konsentrasjon av storindustri). Og vi klarer ikke å utnytte den mer enn brøkdelen av hva belgierne klarer. Dette har vært en konstant hodepine i en årrekke. Et reellt problem er at du har et SK sittende i Oslo, som tærer på kaderressursene. Det fins helt sikkert feil i måten Oslopartiet organiserer på. Men jeg tror det er på tide å skjære gjennom: Er det mulig å lede Oslopartiet med så få ansatte som de har? Belgierne har langt, langt flere på tilsvarende medlemsmange, og sjøl om Oslo kan trekke en del på SK-ressursene, så er likevel forskjellen meget stor!
- SKAU sliter og sliter med kaderkabaler som aldri går opp. Stort sett klarer vi ikke å lede mer enn en oppgave på en god måte. Vårt arbeide med ungdomsforbunda er så nær lik null som det går an å komme. Kontoradministrasjonen på partikontoret er alt for liten, og vår politiske toppledelse bruker en altfor stor del av tida si på reit praktisk kontorarbeide pluss på ørkesløs jakt på skrivemaskiner etc.. osv osv..

- Pr i dag ønsker for mange i SKAU avløsning etter denne perioden, noe som etter min mening skyldes økonomisk og arbeidsmessig rovdrift på kameratene. Hvis et flertall skiftes ut vil det etter min mening være en katastrofe for partiet: Å lede et parti av vår type er høykvalifisert spesialistarbeide, arbeide det tar lang tid å lære, og arbeide som du ikke kan lære uten gjennom praksis.

Hva består rovdriften i: For det første: den enorme underbemanninga som fører til at kameratene sjelden eller aldri får en pause for å tenke, for å skolere seg og studere, eller fordype seg. Det blir å gå fra den ene kampanja til den andre. For det andre, de stramme økonomiske forholdene, der mange kamerater opparbeider seg gjeld gjennom perioden som partiansatte, noe som sjølsagt ikke er holdbart annet enn i kortere perioder.

- Såvidt jeg kan se har vi kommet kort med å bedre grunnorganisasjonenes arbeide ennå. Første del av 4-årsplanen - strategisk plan for laqa - ble ikke gjennomført for de fleste laqa. Et avgjørende hinder for å få til noe som helst er at DSene ikke fungerer særlig bra. Det er ikke mulig å lede en bevegelse for å rette opp arbeidet i laqa uten at dette nivået fungerer. Og så lenge problemene i grunnorganisasjonene er så store som nå, er partiet nærmest som en ladd bombe, som kan eksplodere i tusen biter hvis det blir utsatt for påkjenninger.

- vi har også problem med framdriften av den store kapitalisme-diskusjonen i laqa, sjøl om den drives bra i noen miljø. Vi har lite driv på å kjøre diskusjonen videre. Synspunkter som utvikles i et laq blir ikke satt opp mot andre, helheten blir ikke trukket sammen og oppsummert. Iqjen et sentralisme-problem som i resultat også svekker demokratiet i partiet. Sett fra SKAU-siden burde det være enkelt å oppsummere at det er slik: Gruppa som er satt ned for å lede utviklinga av diskusjonen består av kamerater som hver for seg har enorme andre store oppgaver.

- Vi kan også se problemet med utgangspunkt i studiearbeidet. Jeg mener at vi har en temmelig bra sektorledelse av partiskolen. De fleste distrikt har studieledere, som ledes gjennom halvårlige sentrale konferanser. Jeg tror også at kursa til nå innholdsmessig har vært bra.

Men det viser seg at dette ikke er nok. Hovedproblemet nå er at oppmøtet på kursa er alt for dårlig. Det varierer sterkt fra laq til laq om de legger vekt på å sende medlemmene på kurs. Og dette henger sammen med at partiet som helhet er lite mobilisert for partiskolen. Og jeg mener at dette iqjen er nært knytta til kapasitetsproblemene i SKAU, OU og DSA. Der er ganske enkelt lite ressurser til å følge opp helheten i partiets arbeide.

Min konklusjon er at vi har undervurdert sentralisme-problemet i inneværende planperiode. Vi har ikke pekt ut dette som et stort og vesentlig problem for hele partiets utvikling. Vi har ganske riktig pekt på problemet med demokratiet i grunnorganisasjonene (bl.a.), men "glemt" det dialektiske forholdet mellom demokrati og sentralisme, at reelt demokrati forutsetter sterk sentralisme.

Videre mener jeg sentralisme-problemet primært er knytta til manglende ressurser i ledelsen. Og det gjelder både i SK og i DSA.

Hovedforslag:

Vi må øke antallet ansatte i partiet kvalitativt, minimum 2-3 ganger for å nå målet til dagens nivå

Disse trenqs til å dekke opp følgende:

- Jeg mener det er nødvendig med ansatte i alle partidistrikt. Hvis det er praktisk mulig er det bedre med to halvtids enn en heltids. Jeg tror det i gjennomsnitt trenqs mer enn en hel stilling i hvert distrikt.
- Videre mener jeg at det sentrale apparatet må styrkes med størrelsesorden 5-10 stillinger. Bare for å nevne noen relativt åpenbare behov: 1-2 stillinger til på kontoret, minst 1 til på OU, 1 på kvinne, minst 1 til på ØKU. Dessuten mener jeg - i tråd med hva belgiene prøver - at det er sterkt behov for å frigjøre SKAU-medlemmer fra direkte utvalgsledelse for å øke slagkraften til AU. I dag er alt for mange i AU bundet opp i store utvalgsjobber. Dette innebærer i så fall enda flere stillinger til å lede utvalg.

Men er dette mulig?

Det får vi vurdere, jeg har noen forslag i det følgende.

Men først: Til nå har vi etter min mening stilt problemet på hodet: vi har sett på hvor mye penger vi har, og prøvd å få mest mulig ut av dem. For de fleste andre store oppgaver vi har stilt oss har vi gjort det motsatt: Først stilt spørsmålet: Hva trenqs for å nå målet?, og deretter Kan vi få det til, og hvordan? Slik gjorde vi det da vi gjennomførte proletariseringsskampa, da vi fikk dagsavisa. Hvorfor skulle vi ikke stille det slik når det gjelder sjølve det mest grunnleggende, partiet sjøl. Ingen vil påstå at vi kan drive dagsavisa med halve staben av i dag. Men når det gjelder "bedriften" partiet har vi tenkt at alt er mulig. Da vi la om linja for statsstøtte til KK slo vi - helt korrekt - fast at det var objektive rammebetingelser for avfsbedrifter i det kapitalistiske Norge som sjøl ikke vi kunne sette oss ut over. Men fins det ikke slike objektive rammebetingelser for partiet også? Jeg tror det.

Vil ansatte løse alle problem?

Sjøl sagt ikke. Tvert imot kan flere ansatte gi helt motsatt effekt, avhengig av hvordan vi griper det an:

Jeg mener at det fins en tendens i organisasjonslivet i Norge til at ansatte heldagsbyråkrater overtar for aktivistene. Storforbundene i LO er et skritt i denne retninga. Dette er hånd i hanske med hva staten ønsker. Langt på vei er disse byråkratene i organisasjonene finansiert av statsmidler. De knyttes nærmere til staten enn til medlemmene, og blir rimeligvis svært så ansvarlige overfor staten. I stedet for å styrke aktiviteten på grunnplanet overtar de mer og mer de oppgavene grunnplanet før gjorde.

Vi må knytte en økning av antall ansatte til en kampanje for at ledelsen skal politiseres. Partiet i Belgia kjører nå en slik kampanje. De hadde som tommelfingerregel at alle ledelser spotant tenderte til å gjøre de oppgavene nivået under skulle gjøre. En politisering er nødvendig fordi oppgaven til ledelsen først

og fremst må være å gjøre det som skal til for å utløse kraften som ligger i medlemsstokken. Og en slik innretting på arbeidet kommer ikke av seg sjøl. Både den spontane tendensen hos ledelsen sjøl og hos medlemmene trekker i motsatt retning: "Nå spm vi har fått ansatte bør de overta organiseringa av 1.maifest " osv...

Et annet ideologisk problem knytta til dette spørsmålet er å få kamerater som er villige til å ta slike oppgaver. Det er ikke helt enkelt. Det innebærer svært ofte å slutte i en sikker jobb, gå ned i lønn. Jeg mener at deltidsansettelser er best for partiet, både økonomisk og politisk. Men alle jobber lar seg ikke kombinere med deltid i partiet. Det er gjerne slik at de mest rutineprega og kjedelige jobbene lettest lar seg kombinere.

Hvilke ubenyttede økonomiske ressurser har vi?

- Kontingent: Jeg mener vi ikke kan øke kontingentnivået vesentlig for vanlige medlemmer med vanlige inntekter. Jeg mener der er ressurser å ta av i høyinntektsgruppene. Jeg har ingen vitenskap på hvordan inntektsfordelinga er i partiet, men det fins vel hos ØKU. Det bør også være mulig å stille høyere krav til kader (f.eks tillitsvalgte på DS og SK-nivå), enn til vanlige medlemmer. I tillegg bør det være en del å hente på å styrke kontingentinndrivinga.
- Arv. I perioden framover nå vil vi - målt ut fra alderssammensetninga i partiet - oppleve en boom på dette området. Skal vi ha en linje på hva partimedlemmer skal gjøre med penger de arver? Jeg mener ja.
- Økonomisk støtte fra sympatisører. Dette er fortsatt upløyd mark. Men tross alt får vi inn 6-800000 på støttingen til KK. Med en del innsats burde vi kunne få inn temmelig mye til partiet.
- Statsmidler: Her er det opplagt mye å hente. For det første kan vi få inn en del mer på studiestøtte. For det andre har vi aldri klart å utnytte rettedalsmidler o.l. i vesentlig grad. Etter det jeg vet fins det ordninger idag som det burde være mulig å utnytte. Alt tyder vel i retning av at arbeidsløsheten kommer til å øke mye den nærmeste tida. Da gjelder det å være forberedt på å kunne utnytte de mer omfattende ordningene. Men skal vi i det hele tatt få ut noe her, forutsetter det et ØKU med langt mere krefter enn det vi har idag.
- Omdisponering av RV-midlene. Jeg trekker inn dette her som et innkast i diskusjonen om RVs framtid. Hvordan vi i framtida skal organisere vårt parlamentariske arbeide er sjølsagt ikke primært en økonomisk vurdering, men til nå har vi overhodet ikke brakt inn spørsmålet om hvordan vi utnytter bevegelsens samlede ressurser som en del av den diskusjonen.

Sett fra en økonomisk synsvinkel tror jeg det ser slik ut (andre kan evt. korrigere tall): RV disponerer i størrelsesorden 900.000 i off.midler hvert år. Ca. 200.000 av disse er i naturalia i Oslo, men kan sjølsagt benyttes til ansettelser i Oslo-partiet. Det gjenstår i alle fall etter det jeg vet omkring 700.000 pr år. Bensenom vi organiserte parlarbeidet på samme måte som andre utvalg, med en ansatt, ville vi fortsatt ha 4-500.000 frtført til andre formål.

Er det fornuftig å bruke så store ressurser som vi gjør idag på å utvikle eget program for RV parallellt med partiets. Bringer dette bevegelsen som helhet framover?

- Trekke ut midler fra partibedriftene. Jeg har for lite konkret kunnskap om hva som er mulig her, men i hvertfall noen momenter:
 - KK: Jeg tror ikke det er mulig å trekke ut noen midler nå. Men hva om KK nå øker opplaget vesentlig, og skaffer seg en million eller to i økte ressurser? Da må vi ha en linje for om disse midlene skal sprøytes inn i økt stab på KK, eller til å øke partiets almenne virksomhet (som igjen, både på kort og langt sikt også vil styrke KK).
 - Duplo: Heller ikke der kan vi trekke ut vesentlige summer nå, men hva hvis oppdragsmengden øker. Da kan det fort bli snakk om millionoverskudd. Vi må ha linje på hva vi evt. bruker dem til.
 - Oktober: Jeg vil gjette på at det er fullt mulig å dra ut vesentlige ressurser derfra, men at problemet er at vi ikke har politisk kontroll over forlaget for tida. Derfor brukes inntekter fra evt. bestselgere til å subsidiere mindre salgbare skjønnlitteratur.
- Opprette nye bedrifter o.l. for å skaffe midler. Jeg er i utgangspunktet for også denne metoden til å skaffe oss penger på. Nå kan vi riktignok si at vi har problemer nok med å holde på de bedriftene vi har, men vi har jo ikke akkurat hatt noe overbemannet ØKU til å følge dem opp heller.
- Sist, men ikke minst: Forhindre sløsing. Vi har dårlig grep om økonomisiden av mye av arbeidet vi driver, tildels koster det oss store summer. Noen få eksempler:
 - 3. verdenkonferansen kunne antakelig vært organisert som studieringer, med utbetalinger på kanskje flere titusener. Ingen av oss tenkte på det. Hva med kvinnekongressen?
 - Sist sommerleir gikk det 8000 i engangsbestikk. Hadde det vært billigere å betale for oppvask?
 - vi leide superstensilmaskin til ca. 3000 kroner til leiren. Der ble trykket 12000 trykk ialt (leiravisen). Med så begrenset mengde ville det ikke vært noe problem å bruke sjøl en av de maskinene som står på kontoret.
 - Vi betaler stort sett for mye for trykking, fordi vi har for dårlig oversikt over bransjen, og priser.

Jeg er overbevist om at det ville betale seg å sette på mere ressurser på økonomistyringa av arbeidet vårt.

Forslag til hvordan skaffe mer midler/ fler ansatte.

a. Vi må sette mere krefter inn i ØKU.

Dette mener jeg er det første og grunnleggende skrittet. Uten mere krefter i ØKU er det umulig å utnytte noen av de ovennevnte kildene. Jeg tror ikke det monner bare med flere folk på fritid. Det trengs både en og flere ansettelser. (noe å bruke litt av innsamlinga til?).

b. få igang et skoleringsopplegg for økonomiansvarlige.

Nå er økonomiansvar en lavstatusoppgave i partiet, økonomiansvarlig er ofte en av de oppgavene som fordeles når resten av kabalen er laqt. Resultatet er dårlig styring med økonomien på alle nivå. Et middel til å forandre denne situasjonen er skikkelig skoling av de ansvarlige, en skoling som både må gi konkrete metoder og

gi en skikkelig politisk forståelse for betydninga av oppgaven.

Jeg har hørt nevnt et forslag om å bruke laqskasserere o.l. på kortvarige andre økonomioppgaver, f.eks sommerleirøkonomi, økonomi i forbindelse med konferanser osv. En god ide som vil være med på å utvikle et skikt av kader i partiet som kan økonomi, og som kan redde oss fra mange små og store økonomiske "katastrofer".

c. Omlægging av kontingentsystemet

Jeg mener vi kan lære noe av sider ved det belgiske systemet. På grunn av forskjeller både i inntektsstruktur og historie lar det seg ikke gjøre å overføre deres system direkte til Norge. Jeg mener vi kan gjøre følgende:

- Vi bør legge om til det belgiske systemet (se Belgianotat) for særlig høye inntekter. Vi bør sette en grense, basert på familiestørrelse. Inntekter under denne grensa betaler kontingent etter nåværende satser. For inntekter over denne grensa betales minimum halvdelen av overskytende i kontingent. Målsetting er at alt overskytende betales i kontingent.

Det springende punktet med et slikt system er sjølsagt hvor grensa legges. Jeg mener at den må være ganske høy, for en familie kanskje størrelsesorden 50% over industriarbeidergjennomsnitt (med begge i jobb). Dette tror jeg er nødvendig for å unngå uendelige diskusjoner om boligpriser og hvilken boligstandard som er ønskelig etc. Hovedpoenget må være å fange opp de virkelig høye inntektene. Vi har kanskje ikke så mange av dem idag, men jeg er overbevist om at det vil bli fler og fler av dagens partimedlemmer som i de nærmeste åra øker mye i inntekt. Da er det viktig å allerede ha etablert et kontingentsystem som fanger opp dem. Etter min mening har dette også en viktig ideologisk betydning. Jeg tror ikke partimedlemmer med personlig forbruk i toppskiktet forblir partimedlemmer særlig lenge.

Et annet vanskelig punkt er overgangsordninger. Folk flest har etablert et forbruk i tråd med sine inntekter, gjerne i form av lån med faste avdrag. Det kan være svært vanskelig å legge om forbruket fra den ene dagen til den andre. Jeg syns ikke det er problematisk å gi romslige dispensasjoner i en overgangsfasen. For det første tror jeg ikke det vil gjelde særlig mange, for det andre må systemet særlig rettes inn på å fange opp det framtidige inntektsmønsteret i partiet. Det går også an å legge grensa svært høyt i begynnelsen, men ikke la den øke i takt med prisstigning, inntil den når et fastsatt minimum. Etersom de fleste med store faste utgifter (lån etc.) har dem i faste priser, vil det i liten grad skape problem å senke grensa slik.

- Vi bør legge om til et kontingentsystem med både et minimum (som idag) og en høyere målsetting. For kader på DS og SK-nivå bør det være et krav at de betaler etter målsetting.

Jeg har lenge ment at det burde stilles strengere økonomiske krav til erfarne partimedlemmer enn til vanlige, ferske medlemmer, uten at jeg har klart å konkretisere hvordan. Jeg syns det belgiske systemet løste dette greit.

I tillegg tror jeg at et system med en oppsatt målsetting (f.eks. på det doble av minimum?) gir et bedre grunnlag for å slåss om kontingentens størrelse i løse enn det nåværende

systemet. Jeg har inntrykk (er det rett?) av at de aller fleste nå legger seg ned mot minimum, og det var jo egentlig ikke intensjonen.

d. f. faste bidrag fra sympatisører.

Mitt primære mål er at partiet lauer en sympatisørorganisasjon. Mer om dette seinere. Men uansett om vi lauer en organisasjon eller ikke, er det mulig å få faste bidrag. Jeg mener i tillegg at disse midlene i sin helhet skal gå til DSA. DSA må gis midler til å ansette folk, og dette er en slik mulighet. At DSA får disse midlene vil også være en meget sterk drivkraft til virkelig å gjøre noe med dette.

e. Arv.

Jeg mener det ligger alt for store ressurser her til at vi kan unnlate å ha en linje på hva partimedlemmer skal gjøre med arv. Jeg tror det er urealistisk å få gjennom et "belgisk" prinsipp om at all arv (utenom en mindre sum) skal tilfalle partiet. Men hva om vi sa at partiet skal ha minimum 20%, kombinert med oppfordring om å gi mest mulig, og fikk en skikkelig diskusjon om det?

f. andre inntektsmuligheter

Før vi har utredet mer rundt de øvrige mulighetene for å få midler, er det umulig å komme med noe helhetlig konkret forslag.

Et lite forsøk på å tallfeste noen mulige inntekter/utgifter

Dette bare som en antydning om mulighetene.

- arv. Et eksempel: La oss si vi lauer 10% avgift til partiet på arv. Anslag: alle partimedlemmer arver i løpet av de nærmeste 20 åra. gjennomsnitts arv 200 000 (knapt 1/2 leilighet i byene). Gir oss da 20 000 fra hvert medlem i løpet av 20 år, dvs i gjennomsnitt kr 1000 pr medlem pr år, tall som utgjør en ikke uvesentlig brøkdel av kontingenten.
- sympatisørstøtte: Jeg syns ikke det virker urimelig at vi i et distrikt som mitt (omtrent et gjennomsnittsdistrikt vil jeg tro) kan få 25.000 pr år (40 folk a kr 50/mnd), dvs landet 500.000
- Dersom vi skulle ende med å gjøre det parlamentariske arbeidet om til et utvalg på like linje med andre utvalg ville det bety færre ansatte i det sentrale RV-apparatet, men til disp ca 500.000

Når det gjelder overføringer fra partibedriftene og bruk av statsmidler (f.eks. rettedalstillinger) går det ikke an å si mye konkret om mulighetene uten nøyere undersøkelser. For statsmidler er det åpenbart muligheter både sentralt og lokalt. Uansett viser denne gjennomgangen at der fins muligheter for omfattende ekspansjon, dersom vi er villige til å sette ressurser inn på å etablere disse ordningene. Bare de anslagene jeg har gjort over (ekskl. RV, bedrifter og stat) gir jo bortimot 3 millioner ekstra, noe som betyr 30 stillinger (en god del mindre hvis du regner at en stilling også krever utgifter til telefon, reiser m.m.)

La oss se på et partidistrikt. Tenke deg at et tilfeldig valgt distrikt har en inntekt på størrelsesorden 25000 fra kontingenten i dag. Kanskje kan de klare like mye fra sympatisører.

Hvor mye vil en halvtidsansatt koste? Det burde være mulig å

klare det for 30-35000 i året. I tillegg kommer reiseutgifter pluss de vanlige utgiftene til distriktet. Med fornuftig bruk av de(n) ansattes reising kan du spare inn mye på det vanlige reisebudsjettet, slik at du kanskje kan klare deg med 25000. En halvtidsansatt er åpenbart innen mulighetenes rekkevidde, og dersom distriktet i tillegg fikk deler av kontigent, arv, RV-midler osv. kan det fort bli to.

Avslutning

Jeg stopper her. Her er åpenbart mye å diskutere. Kanskje tar jeg feil i at ressursproblemet er så viktig som jeg tror? Kanskje bommer jeg totalt på noen av summene jeg tror det er mulig å fremskaffe. Uansett er det på høy tid at vi reiser diskusjonen, og uansett er det mulig å øke ressursene vesentlig, dersom vi ønsker det.

Brev til SK fra Hans 3.9.86, delvis omarbeidet 28.11